

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IX. Explicatur quod objici solet è Nicolao, qui Decretis Pontificum non editis in Græcia, obstringi Photium scripsit. E cujus verbis necessitas promulgationis colligitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

excusatione generetur, in Metropolitanis tui nominam scias pervenire; ut si qui forte sunt fratrum qui de his antea putaverint ambigendum, per ipsum de omnibus que ad te scripta sunt instruantur. Ecclesie Gallicane Episcopi Decreta Romanorum Pontificum in synodis suis edebant, & canonibus inferebant, ut clerum iis servandis obligarent. Elegans est Concilij Agathensis canon nonus: *Placuit etiam ut si Diacones, aut Presbyteri conjugati, ad torum uxorum suarum redire voluerint, Papa Innocentij ordinatio, & Siricij Episcopi auctoritas, que est his canonibus inserta, conservetur.* Qua in re Africanorum exemplum sequebantur, qui juxta Siricij Papae epistolam decreverunt in Concilio Zellenfi, ne viduae maritus admittatur ad clerum, neve abjectum Clericum alia Ecclesia suscipiat, ne unus Episcopus Episcopum ordinet, excepta Ecclesia Romana. Eodem sensu accipienda sunt haec verba Concilij Africani: *Recitatae sunt literae Papae Innocentij, ut Episcopi ad transmarina pergere facile non debeant. Quod hoc ipsum Episcoporum sententia confirmatur.*

IX. Qui contrariam sententiam tuentur, scilicet necessariam non esse legum promulgationem, existimant se juvari posse verbis quibusdam Nicolai I. quae referuntur à Gratiano; in quibus excusationem Constantinopolitanorum repellit, qui dicebant se canonibus Sardicensibus non teneri, quod Graecis canones illi omnino ignoti essent. Sed, ni fallor, pro nobis stabit Nicolaus; si non haecamus nudis verbis, quae à Gratiano adducuntur, sed ejusdem Nicolai epistola ad Photium verba, quae uberius rem istam exequuntur, sincerè explicemus. Disputat Nicolaus adversus Photium, qui è laicorum grege & è palatinis administrationibus ad patriarchalem sedem provectus fuerat, pratermissis Clericis Ecclesiae Constantinopolitanae, qui omnem in dominicis castris atatem exegerant. Protulerat Nicolaus Decreta Celestini & Leonis, qui vetant neophytorum laicorum ordinationes, & juxta tantorum patrum sententiam, Photij recens ordinati communionem repulerat. Respondit Photius has leges Orienti non fuisse datas: *Sed dicitis: Haec non in lege suscepimus, & praevaricatores, qui significantius Graecè & Latina dicuntur, non sunt, nisi qui prae legem acceptam aliquid pravitatis commiserunt, sicut Apostolus ait: Vbi non est lex, ibi non est praevaricatio.* Replicat Nicolaus de lege naturali, cujus praescripto omnes tenentur; quae vetat ullum laedi, & alteri fieri quae quis sibi facta nollit. Hac juris naturalis aequitate niti decreta Pontificum, quae Clericis provectioribus injuriam fieri vetant

per laicorum praecipue ordinationes. Sed quia nimis longè petita videbatur ratio desumpta è lege naturali, canone Sardicensis Concilij constituta Pontificum adversus laicos edita confirmat: *Noli, quia decreta ipsorum non susceperis, amplius asserere, cum ipsi nihil, nisi quod naturalis, quod de aeterna, necnon & gratiae lex jussit, instituant, & quidquid in Sardicensi sancti Patres Concilio statuerunt, custodiendum prorsus esse definiuerunt.* Ex quo sequitur, Nicolao nullam paruisse viam qua Photium servandis Decretis in Graecia nondum promulgatis obstringeret, nisi quòd specialiter illa, de quibus erat quaestio, lege naturali & Concilio niti existimaret. Quare aliud pronuntiandum erit, ex ipsius Nicolai mente, si quae decreta proferantur quae lege naturali vel canonibus jam editis non fulciantur. Sed quia replicabat Photius, ignotos esse Orienti Concilij Sardicensis canones, idè quae se illorum auctoritate non laedi, quid retulit Nicolaus? An fortasse quod nos impugnamus, necessariam non esse canonum per provincias editionem? Minimè verò. Quin potius contrariae sententiae principiis acquiescens, non de jure cum Photio disputat, sed de facto; nempe receptos esse apud Graecos Concilij Sardicensis canones. Quod ille liquidissimè demonstrat, docetque illo Codice Canonum contineri, quo Graeci uterentur quotidie, imò & altera quadam Collectione quinquaginta titulis distincta: *Aut quomodo non sunt penes vos canones Sardicenses, quando inter quinquaginta titulos, quibus Concordia Canonum apud vos texitur, ipsi quoque reperiuntur.* De hac Collectione agerur libro III. cap. III. §. VIII.

X. Opponitur nostrae sententiae quod traditur in Decretalibus, de vitandis excommunicatis per omnes provincias, etsi excommunicationis sententia in una tantum diocesi promulgata fuerit. Fateor hac in parte recessum fuisse ab antiquo jure, quod Episcopis consortium excommunicati prohibebat, si admoniti essent per litteras, ut patet ex Concilio Arauscano, & Turonensi secundo, & aliis quamplurimis, imò etiam ex canone primo Concilij Ephesini quem superius laudavi. Quin etiam tempore Ivonis, excommunicatus ab uno Episcopo, à ceteris Episcopis erat excommunicandus, ut omnibus nota esset sententia lata in reum: *Sic enim antiquitus est institutum, & nuper in Arvernensi Concilio, omnium Episcoporum qui aderant consensu confirmatum, ut ab uno Episcopo quemlibet pro injuriis ecclesiasticis excommunicatum vicini quoque Episcopi excommunicent.* Hic tamen recentior ulus

Terrandus in Brev. T. 6. p. 112. 113. Concil. Zellen. et epistola Papae Innocentij.

Concil. Afric. cap. 61.

C. Gratiani. Dist. 74.

Nicolai I. ep. ad Photium.

Concil. Araus. cap. xi. anno 441. Turon. II. cap. 8. an. 1057.

Ivo ep. 76.